

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

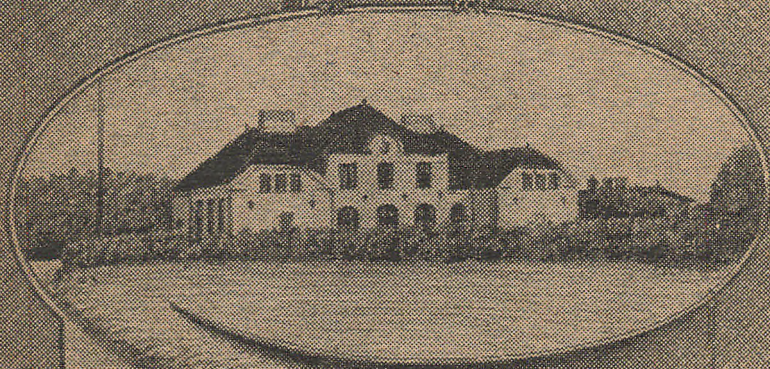
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

MISSUMSKE

COBBEGER

Chas. E. ...

Nissumske Aarbøger

1926

Udgivet af
Nr. Nissum Seminariums Elevforening
under Redaktion af
J. Søndergaard Jacobsen (06)

Struer
M. Christensens Bog- & Accidenstrykkeri
1927.

FORORD.

NAAR det i Aar er blevet ordnet saaledes, at Aarbogen ikke kommer til at indeholde andre Bidrag end en Del Digte af mig, maa jeg selvfølgelig selv bære Ansvarer derfor, eftersom det ikke kunde være sket imod min Villie; men det er dog sandt, at var jeg ikke bleven opfordret dertil af mine tidligere Elever, saa vilde det ikke være sket. Ja, selv nu, da Beslutningen er taget, er jeg ikke sikker paa, at det er, som det skal være. Naturligvis finder jeg mine Digte gode; ellers havde jeg kvalt dem i Fødselen. Men det er rimeligt nok, at det bedste og lykkeligste for saadanne Smaaavæsenere vilde være at leve en kort Tid, gøre den Gavn og Glæde, de kunde, og saa ganske stilfærdigt synke ned i Forglemselse, uden at der blev gjort noget Forsøg paa ad mere kunstig Vej at forlænge deres Liv. Der er egentlig kun eet af mine Digte, som jeg afgjort kunde ønske et noget længere Liv og en videre Kreds at tale til; det er »Solskin og Søvind«, det mindste af dem alle, det, der er trykt som det første i denne Samling. Jeg skrev det vist, da jeg var 19 Aar gammel, og der er saa megen Ungdomsfriskhed og Sommerglæde deri, at det nok kunde have Ærinde til en større Kreds.

Da jeg blev opfordret til at lade mine Digte trykke i Aarbogen, blev der angivet som Grund, at man ønskede at have dem til Minde om mig. Det er en kærlig Tanke, og det er vel sagtens ogsaa det, der har faaet mig til at følge Opfordringen. Der er imidlertid den Hage derved, at der ikke er saa faa, som med Hensyn til den Sag er helt udenfor, da der nu er nogle Aar-gange af Seminarister, der saa godt som ikke kender mig, og som derfor ikke kan mindes mig. Det er desuden aldeles ikke udelukket, at der er en Del af mine tidligere Elever, som ikke føler nogen Glæde ved at tænke paa mig og blive erindret om mig. Til de her omtalte Folk, og for Resten til alle dem, der faar denne Aarvog i Hænde, vil jeg sige: Kære Modtager! gør mig den Tjeneste at kikke lidt i Bogen, og hvis De saa finder, at det ikke er noget for Dem, saa læg den bare ganske stille hen at sove i en Krog paa en Hylde! Det vil den slet ikke tage Dem ilde op; for den har altid gode Drømme.

NIKOLAJ STRØM.

INDHOLD.

Solskin og Søvind	5
Længselslandet	5
Sommerdagen	6
Da vi slog Hektor ihjel	7
Harpeklang	8
Udflugtssang	8
Bryllupssang	9
Hedevandring	10
Til min Fader	15
Ved min Moders Død	20
Vinter og Vaar	20
Den unge Lærer	21
Vinterhallen	25
Drengen paa Isen	26
Min Grav	31
Sømandens Sang	32
Den unge Hustrus Sang	33
En let Gaade	34
Den glade Røst	34
De unge Pigers Sang	35
Billede af Dimittenderne	36
Dimittenderne 1926	37
Af Aarets Dagbog:	
Ansættelser	41
Bryllupper	42
Eksaminer	42
Aarskursus	42
Navneskifte	43
Bøger	43
Andet	43
Døde	43

Solskin og Søvind.

Solskin og Søvind, Liv og Lyst,
hvide Maager ved Havets Kyst,
rullende Bølger mod Svømmerens Bryst!
Skove med Fuglenes livsglade Sang,
legende Sol gennem Bladenes Hang!
Bølgende Linjer af grønklædte Banker,
Skyer, som skifte hvert eneste Nu!
Danmarks Sommer, vær velkommen du,
med alle dine ungdomsfriske Tanker!

Længselslandet.

Den lille Pige:
Lille Svale, kære Ven,
laan mig dine Vinger!
Over Bjergene mod Syd
med Længsel jeg mig svinger.

Svalen:
Ønsk dig ikke Vinger, du!
Luften højt paa Fjældet
har med sit dødningkolde Pust
mangen Kæmpe fældet.

Den lille Pige:
Lille Svale, kære Ven,
bliv hos mig tilbage!
Trofast skal jeg pleje dig
alle Vintrens Dage!

Svalen:
Kære Ven, dit lune Hi
var for mig et Fængsel.
Den, som saa hint Land mod Syd,
han tvinger ej sin Længsel.

Du har Hjemmets milde Ro,
 al dets lune Hygge.
 Bedst det passer vist for dig
 at leve paa det trygge.

Jeg maa paa min Flugt mod Syd
 ej for Døden grue,
 hvis jeg med mit sidste Blik
 kan Skønhedslandet skue.

Sommerdagen.

Høstkarlen drager mod Hjemmet,
 og Storken fra sivkranset Sø.
 Det kendes paa Marker og Enge,
 at Sommerdagen skal dø.

Men Dagen hviler saa rolig,
 sea straalende tryk i sin Fred,
 som skulde det aldrig tænkes,
 at den steg i Gravdybet ned.

Den skuer saa vidt over Jorden
 og lytter til Lærkernes Sang,
 og synes slet ikke at vide,
 den lytter for sidste Gang.

Nu ringer Kirkernes Klokker,
 nu kommer dens Ligfærdsstund.
 Farvel da, min dejlige Dronning!
 Sov sødelig Dødens Blund!

Da løfter Dagen sit Hoved
 med Smil som en elskelig Brud
 og sender til mig, der sørger,
 et kærligt, trøstende Bud:

»Jeg kan ikke visne som Blomsten,
 ej dø som det skælvende Siv;
 jeg vandrer til andre Egne
 at skænke dem Lys og Liv.

»Vi mødes og skilles, vi tvende,
det er saa dit Jordelivs Lod;
men ejer du Lyset i Hjertet,
har Skilsmissen mistet sin Brod.

»Engang skal vi mødes i Hjemmet,
hvor ikke der bydes Farvel,
hvor Dagen du aldrig skal hilse
med sørgende Ord som i Kvæld«.

Og Sommertusmørket breder
sin Fred over Marker og Sø.
Det kendes i Hjertet herinde,
at Dagen kan aldrig dø.

Da vi slog Hektor ihjel.

Han kom saa glad og tillidsfuld,
min egen rare Hund.
Saa snæred vi hans Strube til
og lukked for hans Mund.
Saa døde han, og det var godt,
da han en Krøbling var;
det var kun det at narre ham,
som mig i Hjertet skar.

Jeg ved, det var jo kun en Hund,
hvis Liv en Ende fik;
men Døden stirrer aldrig mildt
ud fra et brustent Blik.
Det var en haabløs Livets Kamp
imod dets Fjende bleg;
og jeg blev Fjendens Ven, dengang
jeg Dyrets Tillid sveg.

At tvinges til, af Kærlighed,
at være lumsk og haard
det er for hvert et ærligt Sind
kun jammerlige Kaar.
Der vokser af en saadan Splid
et Had til Synd og Død —
og saa en stille Tak til ham,
der Vej for Livet brød.

Harpeklang.

Mit Hjerte er en Harpe med gyldne Strenges paa;
 men vildt og falsk den klinger, naar selv jeg vil den slaa,
 Gud Helligaand alene med Harpen i sin Haand
 kan kalde frem til Livet de gyldne Strenges Aand.

Mit Liv skulde vorde en festlig Harpeklang,
 en Jubel til Guds Ære om Kap med Fuglens Sang,
 saa Vandringsmanden standsed og lyttede derved
 og løfted Øjet opad og saa Guds Kærlighed.

Og var Guds Venners Hjerter som Harper i hans Haand,
 da skulde, lig en Bjergstrøm, der sprænger alle Baand,
 et saadant Væld af Toner der bruse over Jord,
 at Verdensstrømmen standsed og lytted til vort Kor.

O Herre, svagt og fattigt er end min Harpes Spil;
 men tag den selv og stem den og slaa den, som du vil,
 saa skal dog vel det kendes paa Tonen ren og fuld,
 at Mesterhaanden spiller paa Strengesleg af Guld!

Udflugtsang.

Melodi: Velkommen, Lærkelil.

Der lever i vort Bryst
 en Længsel og en Lyst
 til højt i Sky mod Himlens Blaa at stige
 med Sjælens Vingeslag,
 just som en Foraarsdag
 den lette Fugl i Luftens lyse Rige.

Thi vi er unge nu,
 med Ild og Mod i Hu,
 med Livets stærke Hjerteslag i Barmen,
 med Mundens friske Smil,
 med Viddets raske Pil,
 med Fart i Foden og med Kraft i Armen.

Ton derfor kækt, vor Sang,
 lad høres paa din Klang,
 at det for os er Festens glade Timer!

Nu aander Brystet frit,
 nu flyver Tanken vidt
 og stiger højt, mens Lærkers Klokker kimer.

I denne Glædesstund,
 saa forarsfrisk og sund,
 vi kan Guds rige Fadergodhed smage.
 Det er et Kærtegn mildt,
 som ikke vorder spildt,
 naar Hjertet giver glad din Tak tilbage.

Gud give hver af os,
 al Fremtidskamp til Trods,
 at huse trofast dybt i Sjælen inde
 en ærlig Takkesang
 med ren og hellig Klang,
 hvis Tonestrøm ej nogen Magt kan binde!

Bryllupssang.

Mel. Du gamla, du fria.

Der findes blandt Verdens forvirrede Larm
 et Fristed i Hjemmets stille Hygge,
 med Hvilen i Tro paa Guds frelsende Arm,
 med Morgenskær af ægte jordisk Lykke.

Der gives en Kampplads, hvor Kærligheds Magt
 i Stilhed faar Egennyttens tæmmed,
 og hvergang i Taalmod et Offer er bragt,
 da lyser Sejrens Glæde over Hjemmet.

Og aabnes dets Dør for den ensomme Gæst
 og bydes han mildt en Plads derinde,
 da drager han ind som til Højtid og Fest,
 om end han skal paa Straa sit Leje finde.

Thi frem til hans lyttende Øre der gaar
 et Budskab om Kærlighedens Vælde,
 en Klang af den Hjemmenes Lovsang, der naar
 fra Kana By til Grønlands hvide Fjælde.

Thi stiger det Ønske i Hjerterne frem,
 da Kransen vi se, af Myrter bunden:
 Gud værne til Livsdagens Aften det Hjem,
 hvis Sol i Dag er lys og blid oprunden!

Hedevandring.

Rimbrev til et vestjydsk Brudepar 1896.

Som mangan anden kommer ogsaa jeg
 til Brudehuset hid den lange Vej
 paa Tankens Vinger hurtigt fra det fjerne
 og bringer, som det sømmer sig en Gæst,
 der møder ved den glade Bryllupsfest,
 den Hilsen, som jeg ved I høre gerne:
 Guds Fred og megen Lykke her paa Jord!

Men Livets Vej saa sælsomt tidt sig snor
 og samme Lod blev ej os alle givet;
 thi der er dem, som synes hele Livet
 at vandre gennem fagre Rosendale,
 hvor der er liflig Sang af Nattergale,
 og der er andre, som de fleste Dage
 med tunge Skridt maa over Heden drage
 og lytte timevis til Højklens Klage.
 Om jeg blev spurgt til Raads — jeg frit bekender,
 jeg ønskede rask for eder, kære Venner,
 en fredelig og yndig Livets Gang
 i Rosenduft til Nattergales Sang.
 Thi vist jeg ved, I vilde gerne dele
 med andre eders Glædes rige Skat
 og ikke gemme for jer selv det hele.
 Jeg tænker ogsaa, det var muligt, at
 jeg selv og stundom kunde faa en Gave
 med Farver og med Duft fra eders Have.
 Men mine Ønsker hjælpe lidet, kære;
 og om nu eders Lod det skulde være
 at se for eders Blik den mørke Hede
 sig over Bakkedrag og Sletter brede,
 og om I maatte sige til hverandre:
 Der gaar vor Vej, vi kan den ej forandre,
 hvis efter Herrens Villie vi vil vandre!

sig, vil I da for eders Fremtid grue
 og skal da eders Venners lille Flok
 med eder skælve for de Kaar, som true?
 »Nej, Nej!« I svare, og jeg ved det nok,
 at der er ingen Grund til Suk og Klage,
 I vende roligt Blikket kun tilbage
 til Minderne fra eders Fortidsdage.
 I kende Heden, den er eders Ven.

Som Børn har I jo set de mørke Sletter
 sig strække mod de fjerne Bakker hen,
 og I har leget paa de sorte Høje,
 og eders tankefulde Barneøje
 er faldet paa de nøgne, hvide Pletter,
 hvor ikkun Sand og intet andet findes.
 Og denne dybe Stilhed grant I mindes,
 hvor netop Hjejleus ængstelige Piben
 og hist ved Kærets Rand et Skrig af Viben
 og eders Raab, som uden Genlyd døde,
 fortalte klart om Ensomhed og Øde.
 Men I har ogsaa set med Hjertens Glæde
 de mange Blomster, yndige og spæde,
 i Skjul bag Lyngen tittle muntert frem
 og bede eder frit at plukke dem;
 og uden at I kendte deres Navne,
 og før min gode Ven sin Botanik
 fik lært med Slid og Slæb til Punkt og Prik,
 alt disse tavse Venner kær I fik
 og kunde, naar de svandt, saa smaat dem savne.
 Og Bærrene, de sorte, blaa og røde!
 Naar de kom frem, var Heden ikke øde,
 da var for Børn den jo et Paradis,
 og alle Vegne lød det til jer: spis,
 spis mer, og spis jer ganske mætte,
 hvis ikke I forinden blive trætte;
 thi aldrig tømmes Hedens Rigdom ud!
 Og glade lød I dette milde Bud.
 Og husker I maaske, at stundom kunde
 de prægtig røde Tyttebær, de runde,
 paa hvidligt Mos saa yndigt ligge bredt,
 just som til dem der var et Leje redt,
 at der de kunde hvile let og blødt
 og minde hver en Vandringsmand saa sødt

om Dannebrog's Farver: Hvidt og Rødt?
 Og just som Bærret modnes, just som Aaret
 er kommet hen til Eftersomrens Tid,
 da bli'r den stride Lyng saa mild og blid:
 Den mørke Dragt, som hidtil den har baaret,
 den kastes bort, og Lyngen nynner stille,
 iført sit fine lyserøde Skrud:

»Det var dog det, som jeg saa gerne vilde,
 engang at smile mildt som Solens Brud«.
 Men disse Blomster vare kun saa kort,
 det milde, glade Skær dør hastigt bort,
 og atter ligger Heden tavs og mørk.

Og det at vandre gennem denne Ørk
 Dag efter Dag og ej en Time blot
 det er saa vemodsfuldt og tungt at prøve,
 det kan Taalmodigheden grundigt øve,
 og denne Kunst er svær at lære godt.
 Kun langsomt gaar det fremad, medens Benet
 maa løftes højt og man maa krumme Ryggen,
 og er det Somrens Tid, da savnes Skyggen,
 og Varmens Tryk, med Tørsten tæt forenet,
 den Tanke lægger Vandringsmanden nær:
 har du de magelige Dage kær,
 da hører du nok ikke hjemme her.
 Og hine Mennesker, som Slægt paa Slægt
 har baaret Hedelivets tunge Vægt,
 har kæmpet Dag for Dag og bjærget Føden
 og ved ihærdigt Slid afværget Nøden,
 paa hver og een af dem har kunnet kendes
 saa tydeligt, som naar med Jern det brændes,
 et Mærke, der fortæller uden Ord:
 vi høre hjemme der, hvor Lyngen gror.
 Og nu den Slægt, der staar for eders Øje
 som ældre Mænd og Kvinder just i Dag,
 der førte frem til Sejr den store Sag
 at tvinge Heden gennem Kamp og Møje
 og gøre den til Ager og til Eng
 med kraftigt sortebroget Kvæg iflæng,
 ja ogsaa denne Slægt fik godt at mærke,
 dens Gerning var alvorlig, tung og streng.
 Thi vel blev Lemmerne ved Arbejd stærke,
 ved trofast Slid fra ganske lille Dreng;

men se de skarpe Træk, de magre Kinder
 og det, som mest om Kampens Alvor minder,
 som Arret minder om det svære Saar:
 at de er ældre nu end deres Aar,
 at de for tidligt fik de sølvgraa Haar.
 Jo, har end Heden tabt i denne Dyst,
 hvor der er kæmpet mandigt, Bryst mod Bryst,
 og ligner end den nu en slagen Hær,
 adspredt i mange Dele, fjern og nær,
 saa staar dog Sejerherren ikke rank,
 hans Ryg blev bøjet, og hans Hoved sank,
 og sindigt kun, paa ægte vestjydsk Vis,
 gi'r Heden efter, som naar Vintrens Is
 for Solens stærke Straaler langsomt tør.

Og dog vil Heden savnes, naar den dør.
 Hvor findes vel i hele Danmarks Rige
 en saadan herlig, stor og stille Kirke
 som Lyngens Land med Himlens Hvælving blaa?
 Uhindret der kan opad Tanken stige,
 og uforstyrret kan i Hjertet virke
 Guds Ord hos den, som grunde vil derpaa.
 Og mens i Luften højt de Lærker graa
 utrætteligt de rene Triller slaa,
 kan Sjælen lytte til en anden Røst,
 som snart med Strenghed, snart med kærlig Trøst,
 fortæller os enfoldigt, jævnt og sandt
 om hvad der uforandret blev, mens Tiden randt,
 om Liv og Død, om Mørket her paa Jord
 og om Guds Himmelborg, hvor Lyset bor.
 Og naar den gode Sæd, som er Guds Ord,
 saa tidt forgæves saas paa mange Steder,
 hvor smukke Skoves Pragt vort Øje glæder,
 mens her mod Vest den ofte frodigt gror,
 mon da ej stundom det kan være Grunden:
 Guds Ords Forkynder har i Heden funden
 en Ven, som virker i det stille bedst,
 en trofast og beskeden Hjælpepræst?
 Jo, alle de, for hvem det er en Lindring
 at lade Tanken sysle uden Hindring
 med det, som dybt i vore Hjerter bor,
 for dem har Heden dyrebare Minder,

og de vil savne den, naar den forsvinder,
den mørke, tavse, lyngbeklædte Jord.

Se nu engang paa hine to, der vandre
med trætte Fjed mod Hjemmet med hverandre
langs Hedevejens dybe, mørke Spor,
der ud og ind sig som en Slange snor,
to Bønderfolk, en gammel Mand og Kvinde,
hver af dem tavs og tankefuld i Sinde.
De komme hist fra Kirken langt mod Vest;
nu er de næsten hjemme, kun en Rest
af nogle Hundred Skridt er end tilbage.
Da taler Manden til sin Ægtemage
og siger, at det tykkes ham saa rart,
at de har maattet gaa med Sneglefart
hen over Heden hjem til deres Bolig,
han vil saa gerne kunne, ganske rolig,
ha' Lov at tænke lidt paa Præstens Ord.
»Men,« følger han saa til, »maaske du, Mo'er,
har faaet nok i Aften af vor Hede,
og det er sent, se, Solen er jo nede!«
Hun svarer, vendt mod Aftenrødens Skær:
»Nej, jeg vil ogsaa gerne gaa med Vejen her,
og vi kan sagtens vinde gennem Heden,
naar kun vi har Guds Ord og Hjertefreden.«
De staa et Par Minutter Haand i Haand
og se mod Aftenhimmels gyldne Baand.
Saa gaa de ganske stille, uden Ilen,
med ydmygt bøjet Hoved ind til Hvilen.

Sig, tror I vel, I to, som fra i Dag
i eet og alt vil gøre fælles Sag,
at I skal staa engang som hine to
og se tilbage, trætte, over Heden
for sidste Gang, og saa i Aftenfreden
med ydmyg Tak i Hjertet gaa til Ro?
J kan ej svare. Ingen af os tror,
I selv kan løse Fremtidslivets Gaade.
Dog er den løst, hvor Troen paa Guds Naade
i Jesu Navn i Hjertedybet bor.
Da skal jo, efter Skriftens klare Ord,
alt, hvad der møder, tjene os til gode.
Gaa derfor trøstigt kun i Livet ud,

du stærke Brudgom og du milde Brud!
 Vi se med Haab jer frem ad Vejen drage,
 I gaa jo dog mod Livets Lykke hen:
 I kende Herren, han er eders Ven.

Hans Naade følge eder alle Dage!

Til min Fader

paa hans 80 Aars Fødselsdag.

Det var en yndig Sommerdag,
 engang da jeg var lille,
 med Bøgeløv og Lærkeslag
 og mange Blomster vilde.
 En saadan Sommermorgenstund
 da drog vi to til Fredrikslund
 at gæste vore Venner.

Og Huset i den grønne Skov
 det bød os gæstfrit Sæde,
 og ret for Alvor fik vi Lov
 at nyde Somrens Glæde.
 Og der var Leg til Fuglesang
 og friske Barnestemmers Klang
 og ingen Verdens Sorger.

Ved Aftenstid vi vandred saa
 tilbage til Stationen,
 snart under Himlens dunkle Blaa,
 snart under Bøgekronen.
 Og lønnet blev vor Vandreflid
 med mer end nok af Hviletid
 ved Lys i Ventesalen.

Og dette tarvelige Rum
 med sine haarde Bænke
 det havde og en liden Sum
 af Hygge os at skænke.
 Det sagde til os; »Sæt jer ned
 kun trygt og roligt; thi I ved,
 nu er I næsten hjemme«.

Vi var alene. Jeg var træt
 og trængte til et Leje,
 og overmaade snart og let
 du skaffed det til Veje;
 din Taske blev som Pude lagt,
 og Drengen ud paa Bænken strakt,
 og saa var det i Orden.

Der sov jeg, til du vækked mig;
 da var vi tre til Stede;
 en Herre, en Bekendt af dig,
 sig rejste fra sit Sæde;
 thi nu kom Toget brusende,
 og snart det gik i susende
 og kraftig Fart mod Hjemmet.

Nu er det vist en given Sag,
 at du det sælsomt finder,
 jeg møder til din Fødselsdag
 med slige Barneminder.
 Men bøj nu venligt Øret til,
 da toner Mindets Strengespil
 til Fødselsdagens Ære.

Thi det, som gør, at i min Hu
 den lille Tur jeg gemmer,
 det er et Minde, som endnu
 min Sjæl til Glæde stemmer;
 skønt spædt og fint det ejer Kraft
 til Liv, fordi det faar sin Saft
 fra dybe, stærke Rødder.

Thi baade da jeg slumred ind,
 og da — som Børn jo pleje —
 jeg med et højst forbavset Sind
 opvaagned paa mit Leje,
 gled over Sjæledybets Spejl,
 som pilsnar Baad med hvide Sejl,
 den lykkeligste Tanke:

»Saa trygt og godt du hviler her,
 for du er hos din Fader;
 naar han dit Leje sidder nær,

slet ingenting dig skader.
 Og hvor du gaar i Verden hen:
 er han hos dig, din stærke Ven,
 da kan du være rolig.

Snart bringer han dig til vort Hjem
 med Fred og ingen Fare;
 og hvad der siden møder frem,
 det kan du sikkert klare;
 thi een Ting fuldt og fast du ved:
 din Faders stærke Kærlighed
 den kan du aldrig miste«.

At skildre her, ved Ord fra Ord
 møjsommeligt at skille,
 hvad hastigt gennem Sjælen for
 som Stemning i det stille,
 det falder baade tungt og sært,
 men er dog Sønnehjertet kært;
 thi Ordene er sande.

Naar nu mit Blik paa Vandring gaar.
 hen over Livets Dage
 og ser den Sum, som Aar for Aar
 af Minder lod tilbage,
 saa er der meget mørkt iblandt
 og meget skønt, som brat forsvandt,
 og meget, som vil angres.

Men blandt det bedste, Gud mig gav
 at takke for hernede
 og, til jeg lægges i min Grav,
 som kostbar Skat at frede,
 er, at den Tillid ren og skøn,
 som leved hos din lille Søn,
 den har du aldrig svigtet.

Og derfor blev den til et Baand,
 som ikke kunde briste,
 en kraftig Støtte for min Aand,
 langt mer' end selv jeg vidste.
 Selv da jeg fjernest fra dig stod,
 laa dybest ved min Hjerterod
 hin Tillid frisk bevaret.

Den leved, just fordi du var
urokkelig den samme,
som villig Faderbyrden bar,
fra vi fik lært at stamme;
den samme i din Kærlighed
og i din stærke Trofasthed,
den samme til at hjælpe.

Det var jo ikke Glæde alt,
hvad vi har bragt dit Hjerte;
jeg ved, fra mig der ofte faldt
en Vægt derpaa af Smerte.
Og dog det var en given Sag:
»Hvis jeg behøver Hjælp en Dag,
saa kan jeg gaa til Fader«.

Der er saa mange Fædre til,
som elske blidt med Munden,
men naar man Dybden lodde vil.
man støder snart paa Bunden.
Helt modsat var vor Faders Færd,
og derfor er vor Fader værd,
at vi hans Navn skal prise.

Ak, for saa mange Ting i Dag
en Tak vi skulde bringe,
og slet kun er det med vor Sag,
og vore Gaver ringe.
Men det er ægte Gyldenglans,
der lyser fra den Hæderskrans:
vi elske dig som Fader!

Den Krans vi vinde om dit Haar,
det kære, sølverhvide,
i Dag da firsindstyve Aar
for dig gaa under Lide.
Just dengang Dagen rykked nær,
vi saa tilbage hver især
og følte, hvad vi skyldte.

Og da nu mine Minders Strøm
gled frem med sagte Bølge,
da kom det som en liflig Drøm

med Glæde i sit Følge
 hint Minde om en Sommerdag
 med Bøgeløv og Lærkeslag
 og Barnets søde Hvile.

Da var det, som den hele Sum
 af stemningsfyldte Tanker
 blev samlet i det lille Rum
 med Bænkens haarde Planker,
 hvor du som trofast Vogter sad
 for mig, der slumred tryk og glad,
 fordi jeg var hos Fader.

Se, derfor vover det sig frem,
 det glade Barndomsminde,
 at vandre til mit kære Hjem
 og gøre lyst derinde.
 Det bærer, skønt saa let det gaar,
 en Vægt af Tak for mange Aar
 paa sine stærke Skuldre.

Det tror, det ejer nogen Magt —
 lad være, den er ringe —
 til som en Skjald i festligt Dragt
 at lade Harpen klinge,
 til at staa frem som ærlig Tolk
 for hele Mindeskarens Folk
 og synge til din Ære.

Gud signe dig, vor Fader god,
 paa dine gamle Dage!
 Blev svagt dit Øje, mat din Fod,
 du skal dog ej forsage.
 End lever dog Guds Kærlighed —
 og lidt af den kan dale ned
 selv over Ord som disse.

Og har end mine Rytters Røst
 ej Klang for hvert et Øre,
 saa bliver det min bedste Trøst,
 at du vil kunne høre:
 der er dog ægte Hjerteklang
 i denne Barndomsmindets Sang
 til gamle Faders Ære.

Ved min Moders Død.

Naar jeg som Barn var ængstet
og længtes efter Trøst,
da fandt jeg, hvad jeg søgte,
i Moders klare Røst.

Og dengang Moders Stemme
blev som en dæmpet Streng,
jeg elsked dog at høre:
»Min egen kære Dreng!«

Det kvægede mit Hjerte,
naar disse Toner lød. —
Nu græder det herinde;
for nu er Moder død.

Vinter og Vaar.

Har du vaaget ved et Leje
hos en, du havde kær,
mens over alle Veje
laa Mørket fjernt og nær,
mens ingen Lyd der hørtes
undtagen Urets Røst
og saa en Gang imellem
et Suk fra den syges Bryst —

da har du bittert prøvet
i denne Alvorsstund
at mærke, dybt bedrøvet,
din egen Afmagt kun,
at føle Længsel efter
med Kraft at tage fat —
og kun faa Lov at sidde
paa Vagt i den tavse Nat.

Men har du saa oplevet
den frydefulde Stund,
da Sundheds Sejr stod skrevet
i Smilet om hans Mund,
da Foden fik sin Styrke

og Stemmens friske Klang
 husvalede dit Hjerte
 som Lærkernes Foraarsang --

sig, kunde da din Glæde
 sig holde lavt ved Jord?
 Nej, frem den maatte træde
 for Gud i høje Kor
 og bringe fra dit Hjerte
 en ydmyg Takkesang
 for Sol og Lys og Foraar
 bag Vinteren mørk og trang.

Den unge Lærer, som jeg ønsker ham.

»Har du set ham?« -- Jeg har set ham,
 for mit Øje staar han, rank,
 høj og mandig, bred om Brystet,
 mere tæt og fast end slank.
 »Har han Kræfter?« -- Gode Kræfter!
 Arved' fra hans Fædre ned
 vokste de i Barndomstiden,
 da som Hyrdedreng han sled.

Han kan ta' en Dreng i Nakken
 med et roligt Bjørnetag,
 der gør Tampen overflødig,
 vinder Sejren uden Slag.
 Men hvis i en Leg det gælder,
 hvem der først kan faa ham fat,
 vil det gaa de andre ilde:
 han er smidig som en Kat.

Sit Tornyster har han baaret,
 delt med mangan dansk Soldat
 ondt og godt, men ej det stygge,
 som en trofast Kammerat.
 Og naar Marchen blev besværlig,
 har han mangan munter Gang
 løftet højt sin Degnestemme
 til en god Soldatersang.

»Men hans Evner, Sjælens Evner?«
 Velbegavet er hans Aand;
 smukt han former Modersmaalet
 i sin Mund og med sin Haand.
 Han kan huske godt og tænke,
 og det er en given Sag,
 at hans Viden aldrig skimler,
 thi den vokser Dag for Dag.

»Har du set ham i hans Øje?«
 Jeg har set hans Sjæl deri,
 set den lyse, følt den varme,
 kærlig, trofast, kæk og fri.
 Om hans Mund i Ly af Skægget
 leger Barnet Skjul endnu;
 men paa Panden kan du læse,
 der er Manddom i hans Hu.

»Hvad er Kilden til hans Livsmod?«
 Ungdomskraften rig og sund!
 »Intet mere?« – Meget mere!
 Søg bag Øjet Sjælens Bund:
 der i Dybet tyst og stille
 ren og hellig vælder ud
 Kilden til hans bedste Glæde:
 han har sluttet Fred med Gud.

Korset er ham ingen Rædsel,
 ingen skummel Retterpæl;
 det er Lysets Tegn, der frelser
 ud fra Fjendevold hans Sjæl.
 Derfor ser han frit omkring sig,
 derfor kan han le saa glad.
 Barnesindet og hans Hjerte
 de kan aldrig skilles ad.

»Og hans Lærergerning?« – Ejer
 al hans glade Hjertes Kraft!
 Al hans Legems friske Sundhed,
 Ungdomsblødets røde Saft,
 Øjets Skarphed, Fodens Raskhed
 og hans faste, sikre Haand,
 alt maa tjene for hans Gerning:
 Liv og Legem, Sjæl og Aand.

Hvad han ved, og hvad han elsker,
 til de smaa han deler ud.
 De kan kræve, de skal eje
 alt, hvad selv han fik af Gud:
 Tro og Glæde, Kundskabs Skatte,
 Kærlighed til Folk og Land.
 Og de lytter, og de spørger —
 »ingen er saa klog som han!«

»Men hans Hustru? Gaar han ensom,
 finder ingen Hjertensven?«
 Ikke ensom. Ømt han bejled,
 fik sin Piges Ja igen.
 Men som Hjem og Skole værnes
 kærligt af det samme Tag,
 elsker hun hans Skolegerning
 som sin egen Hjertesag.

Saadan gaar han ud i Livet,
 stærk og lykkelig som faa.
 Se ham ved sin Hustrus Side
 rolig frem ad Vejen gaa!
 Det er kvægende at skue
 dette lyse Ungdomssyn,
 der er Sejersmærke tegnet
 paa hans Øjnes kække Bryn.

»Er det lutter Lys og Lykke?
 Vil han ingen Modgang faa?«
 Hvilket Spørgsmaal! Mon et Hjerte,
 der har lært for Ret at slaa,
 lært at elske af sin Fylde,
 kan for Lidelsen gaa fri?
 Mon en Jesu Kristi Stridsmand
 kan gaa Prøvens Dag forbi?

Sorgen kommer, Trængselstiden,
 Modgangsdagens bitre Kaar. —
 Vil han gaa den fast i Møde
 eller, hvis han det formaar,
 bøje udenom og købe
 fejgt sin Ro med Sjælens Guld,
 medens Hjertets bedste Tanker
 dør og stedes under Muld?

Nej, han staar, hvor Gud ham stilled
 viger ej for Stormens Kast.
 Han kan saares, han kan lide,
 som om Hjertet i ham brast,
 men til Trængslens sidste Time
 maa han holde trofast Stand. —
 »Og naar Uvejrstiden ender,
 er han da den samme Mand?« —

Ja, den samme; thi han ejer
 end sin Skat i Hjertets Grund;
 men forgæves nu du søger
 Barnesmilet om hans Mund.
 Stormen tog det. Men hans Øje!
 hvilken stille Glans det fik!
 Det er Genskin fra det høje
 af vor Frelzers eget Blik.

Saadan gaar han gennem Livet
 som sin Herres Følgesvend,
 mens omkring ham Drengflokk
 vokser op til modne Mænd.
 Saadan gaar han bort fra Verden,
 naar hans Herre kalder ham,
 rettende sit Blik i Døden
 mod Guds Søn med Korsets Skam.

Ringe Værd har Vemodstaaren
 ved hans Grav, skønt ærlig nok,
 tusind Gange mere Mindet
 hos hans store Børneflokk;
 thi for den højt over Graven
 lyser som en Indskrift frem:
 Ikkun den faar Sejr paa Jorden,
 som i Himlen har sit Hjem!

Vinterhallen.

Opslaaet paa Tavlen i Sparta Januar 1909.

Den laa dernede blank og graa,
den unge, milde Fjord
og sendte sine Bølger smaa
ind mod den frosne Jord.

Og Landet laa med Hvidt og Graat
ned over Skræntens Hæld,
mens under Isen klukked smaat
de mange muntre Væld.

Og Rimen sad saa fin og ren
omkring paa Græs og Straa,
paa Stenen og paa Tjørnens Gren,
hvorhen mit Øje saa.

Men over Fjord og Kyst og Skrænt
laa Vinterlysets Pragt,
og hvad jeg saa, skønt gammelkendt,
fik ny og dejlig Dragt.

Der var saa lifligt, var saa godt,
saa friskt og rent og lyst
i dette Vintrens Kongeslot
ved Fjordens fagre Kyst.

Men een Ting mangled: Liv og Klang
af stærke Strubers Røst
og Fløjten eller munter Sang
af Ungdoms fulde Bryst.

Den unge, haabefulde Flok,
som daglig færdes her
og faar af Bogstøv mer end nok,
den savnes netop der.

Thi naar den store Vinterhal
er smykket som til Fest,
da bydes ved et særligt Kald
de unge ind til Fest.

Saa lys, saa høj, saa vid og sval,
af Gud saa herligt bygt
er denne Vintrens Sundhedssal;
der trives intet sygt.

Og derfor, Ungdom, løb derud
og leg og syng og tal,
og se dig glad og tak din Gud
for denne Højtidsal!

Drengen paa Isen.

En virkelig Begivenhed, frit fortalt.

Den herligste Skøjtebane,
som findes i Danmarks Land,
er Ringkøbing Fjord den brede
med det lave, grundede Vand.

Fryser det haardt og længe
med lidt eller ingen Sne,
da dannes den jævne Flade,
saa vidt som Øjet kan se.

Da henter mangfoldige unge,
og stundom de ældre med,
Skøjterne frem af Krogen
og glider saa let af Sted.

Og Fiskerne langt derborte,
ovre paa Holmslands Klit,
de ser, at Vejen er banet,
og passer saa deres Snit.

Med Skøjter og store Slæder
gaar Farten ad Byen til;
nu kan de jo nemt og hurtigt
faa købt og solgt, hvad de vil.

Men Ungdommens bedste Ture
de sker i en munter Blæst,
da flyver den dygtige Løber
af Sted som en pilsnar Hest.

Dag, ude paa Midten af Fjorden
 der farer man bedst i Mag;
 for stundom findes der Vaager,
 hvor Isen er ny og svag.

Og bliver det stille i Vejret
 og Taagen lister sig frem,
 bør ingen færdes alene
 langt borte fra Hus og Hjem.

— — —
 Hvor Østkysten runder sig langsomt
 mod Syd med et lille Sving,
 der ligger en Landsbykirke
 med Boliger trindt omkring.

Det var en Dag, der laa Taage
 paa Isen ved Skræntens Fod,
 da løb en Flok Børn dernede
 og leged med lystigt Mod.

Nogle løb om paa Skøjter,
 andre paa Træsko kun,
 men Benene brugte de alle,
 og alle brugte de Mund.

Latter og lystig Raaben
 hørte man stadig der,
 og Fare var der ej heller,
 for Bredden var ganske nær.

Da var det, at Præstens Holger
 fik Lyst til en ensom Fart;
 at Taagen var værd at granske,
 det syntes ham ganske klart.

Og inden de andre saa det,
 forlod han den lille Flok;
 han havde jo gode Skøjter,
 og bruge dem kunde han nok.

Saa løb han af Sted derude
 hen over den stille Fjord,

han syntes, at ingen Sinde
havde den været saa stor.

Han var som en Konge, der drager
fra Øst til Vest i sit Land;
hans Rige var uden Grænser,
og Rigets Konge var han.

Til sidst blev han ked af at flyve
af Sted som en kongelig Ørn;
nu vilde han vende tilbage
saa jævnt til de andre Børn.

Saa løb han da jævnt og langsomt
lige den modsatte Vej,
Hvor langt var han vel fra Kysten?
Han mente: en halv Fjerdingvej.

Saa gik der en halv Snes Minutter.
»Jeg kryber jo som en Snegl!
Jeg bliver nok nødt til at prøve
at flyve for fulde Sejl.»

Saa løb han af alle Kræfter
paa Skøjternes blanke Jern;
men Børneflokket, han søgte,
var stadig dog lige fjern.

Da standsede han og lytted.
Han havde det sikre Haab
at høre derinde fra Kanten
Børnenes muntre Raab.

Men ingen Lyd var at høre.
Da løfted han selv sin Røst
og sendte igennem Taagen
et Raab af sit fulde Bryst.

Og Gang paa Gang lod han lyde
sin Røst over Isen hen,
men aldrig kom til hans Øre
et Svar paa hans Raab igen.

Da gyste det gennem hans Legem,
 da trængte det Suk sig frem:
 »Men skal jeg da blive herude
 og aldrig mer komme hjem?

Nej, nej, nu løber jeg fremad,
 og Landet maa ligge hist;
 naar blot jeg kan holde min Retning,
 saa naar jeg nok hjem til sidst.«

Men da han omsider standser,
 hvad er det vel saa, han ser? —
 Taagen paa alle Kanter,
 Taagen og intet mer.

Da skælvede Drengens Lemmer,
 da blev han saa angst i Sind,
 da fødtes de vildeste Tanker,
 han vidste ej ud eller ind!

Han raabte og raabte forfærdet,
 saa løb han paa maa og faa;
 han var som den jagede Hare,
 han var som den flygtende Raa.

Men pludselig stod han stille,
 saa brat som et Lyn slaar ned.
 »Men Fa'er har jo sagt: naar det kniber,
 saa fold dine Hænder og bed!«

Saa satte den lille Holger
 sig ned paa den kolde Is
 og løfted sit Øje opad
 og bad paa sin barnlige Vis.

Han bad om at komme tilbage
 ret snart til Hjemmet igen,
 til Fa'er og Mo'er og Marie,
 til Peter, hans trofaste Ven.

Saa rejste han sig saa stille,
 han følte en underlig Ro;

nu var han jo ikke ene,
han vidste, at nu var der to.

Da lød der med eet for hans Øre
en underlig ensformig Sang;
den syntes at komme fra Taagen,
den milde, bølgende Klang.

Han løb et Par Skridt efter Lyden.
Da toned den stærkere frem.
»Men det er jo Kirkeklokken,
som ringer og kalder mig hjem!

Nu ved jeg, hvorhen jeg skal løbe,
for Lyden maa komme fra Øst.
Jeger frelst! Det er Gud, som har hørt mig,
nu sender han Redning og Trøst!«

Og trods sine svigtende Kræfter
og skønt han var sulten og træet,
saa fløj han dog hen over Isen
saa jublende glad og saa let.

Saa naaede han Landet omsider
og hjem til sin sørgende Mo'er;
da flygtede Sorgen og Smerten
og Glæden blev dobbelt saa stor.

Og saa fik da Holger at vide
gennem sin Moders Svar,
at den, der ringed med Klokken,
var Præsten, hans egen Fa'er.

Først havde han hrugt sin Stemme,
raabt »Holger!« Gang efter Gang;
til sidst faldt han paa at kalde
med Klokken smægtige Klang.

De hentede Præsten fra Taarnet;
han blev saa inderlig glad.
Og Holger kom snart til Kræfter
ved Mo'ers dejlige Mad.

Og da han saa kort derefter
 fik Pudens under sin Kind,
 da glemte han Dagens Sorger
 og slumred sødelig ind.

Og sagte kom hans Forældre
 Haand i Haand til hans Seng
 og saa med taknemlige Hjerter
 en Stund paa den elskede Dreng.

Og aldrig glemte de siden,
 at Gud havde frelst deres Søn,
 at Klokkens kaldende Toner
 var Svaret paa Holgers Bøn.

— — —
 Kold og vildsom er Taagen,
 det mærkes saa manges Gang;
 men Gud være priset og takket
 for Kirkeklokkernes Klang!

Min Grav.

Naar mit Støv skal lægges i Graven ned,
 ej bedre Gemmested da jeg ved
 end hist paa Bakken, ved Kirkens Fod,
 hvor Guds Alter igennem Aarhundreder stod.
 Lad over mig højnes en Tue lav,
 med Græs bevokset en lille Grav!
 Den skal ikke smykkes med Rosens Blad;
 men den Tanke gør mig vemodig glad,
 at op kunde vokse blandt Græssets Straa
 min Sommeryndling, en Klokke blaa.
 Lad Vinden lege med Græsset frit!
 dens Susen har løftet mit Mod saa tidt.
 Lad Falken skrige fra Taarnets Tind!
 den har aldrig skreget mig syg i Sind.
 Og Maagen vil komme op over Land
 med Dug paa Vingen af Limfjordsvand,
 og Lærken vil stige højt imod Sky
 og synge om Vaar og om Sommer i By.

Jeg har elsket det alt, det har været min Lyst,
 har glædet min Sjæl og lagt Sang i mit Bryst.
 Men paa Graven et simpelt Kors skal staa,
 og det dejlige Ord skal læses derpaa
 om Jesus, der tager en Synder i Favn,
 deler hans Maaltid og stiller hans Savn.
 Det Ord skal tale med Sandheds Røst
 og byde den dybest sørgende Trøst.
 Og kommer engang der en af dem,
 hvis Navn har haft i min Sjæl et Hjem
 – en af de Venner, som Gud mig gav
 paa dette Sted – og staar ved min Grav,
 da bringer Ordet ham kærligt Bud,
 ikke fra mig, men fra Himlens Gud,
 og peger med Haab over Grav og Død
 paa Gensynsglæden bag Hvilen sød.
 Og drages hans Sjæl mod vort Samlivs Tid,
 og tænker han lidt paa mit Jordlivs Strid,
 da lyser hans Øje med venlig Glans,
 og han fletter i Tanken en Mindets Krans
 og slynger den kærligt om Korsets Træ,
 mens han bøjer for Gud sit Hjertes Knæ.
 Og saa gaar han bort i Aftenens Fred,
 mens Klokkerne ringer og Solen gaar ned.

Sømandens Sang.

Jeg sejlede ud paa det aabne Hav,
 og Sindet var muntert og lyst,
 og Skibet skred frem som en Ganger i Trav
 mod Vidunderlandenes Kyst.
 Jeg tænkte paa hende i Land
 med Hjertets dybeste Ro:
 Jeg er dog en lykkelig Mand,
 for hun er mig sikkert tro.

Jeg sejled hen over den sortgraa Sø
 tilbage til Danmark igen.
 Jeg længtes nu efter min Hjemstavns Ø
 og efter min kæreste Ven.

Men bort med den susende Vind,
 over Havets gyngende Bro,
 der fløj det Suk fra mit Sind:
 mon hun er sin Bejler tro?

Jeg sejlede ud paa det vilde Hav,
 og Natten var iskold og mørk,
 og Havet det var som en aaben Grav
 og Verden den vildsomste Ørk.
 Jeg havde jo søgt min Ven,
 hvor de rødeste Roser gro.
 Jeg vandrede bort igen,
 for hun var mig ikke tro.

Den unge Hustrus Sang.

Jeg ejer saa mægtig en Glæde,
 som skulde den sprænge mit Bryst
 og flyve højt imod Himlen
 og favne alting med Lyst.

Men stundom flygter min Glæde
 saa langt i mit Hjerte ind,
 som maatte den for at leve
 begraves dybt i mit Sind.

Du skiftende Glædens Bølge,
 du er en urolig Gæst!
 Jeg tænker, at kom du i Arbejd,
 det tjente min Lykke bedst.

Hvor finder min kraftige Glæde
 sit rolige Arbejdsfelt,
 hvor tro den virker om Dagen
 og slumrer med Fred i sit Telt?

Tak, Gud! Jeg skal ikke søge:
 thi Vejen gaar lige frem:
 du gav mig min trofaste Husbond,
 du gav mig mit elskede Hjem!

En let Gaade.

Mit første er en lille Fyr,
 der ses snart hist, snart her
 og siger: »Se at finde mig,
 for jeg er noget værd!«
 Han vil saa gerne drille dig,
 til du er mat og trætt;
 men er du klog, da fanger du
 ham i hans eget Net.

Mit andet kommer allersidst
 og stundom lidt for sent;
 men siges det i rette Tid
 og dybt og ærligt ment,
 da slaar det fast, at hvad der lød
 og Vej til Hjerter fandt,
 var Sandhedstale ren og pur
 og uden Løgn iblandt.

Mit hele er en graadig Trolde,
 som dyrkes i vort Land
 af Staten selv, af læg og lærd,
 af Kvinde og af Mand.
 Man ofrer til ham unge Folk
 og Børn i Tusindtal.
 Han sluger dem. Ak, gid han snart
 maa revne med et Knald!

Den glade Røst.

Ved Elevfesten 1922.

Der er en Røst, som mangan Lærer kender
 og hører glad ved Døren til sin Klasse:
 »Se, det er ingen Samling eller Masse,
 nej, det er mine kære unge Venner.

Nu skal vi sammen tro vort Arbejd passe,
 og jeg skal dele ud med fulde Hænder,
 mens til hverandre muntre Blik vi sender,
 men ingen Ord, der lyder kolde, hvasse.«

Den Stemme elsker jeg at høre klinge,
 og naar den lyder, har jeg glade Dage,
 men naar den tier, da er Glæden ringe.

Naar paa de sidste Aar jeg ser tilbage,
 da har i Aften jeg en Tak at bringe
 for al den Glæde, som jeg fik at smage.

De unge Pigers Sang.

Med et Dannebrogsslag. Ved Juletid 1924.

Vort kære gamle Skolehjem,
 vor fælles Fostermoder,
 i Tidens Løb du elsked frem
 en Skare friske Poder.
 Din Drengeflok var altid stor;
 men dog for den ej viger
 i Kærlighed til Fostermo'er
 din lille Flok af Piger.

Du vinked os og gav os Ly,
 ja gav os Hjertervarme,
 du værnede Sjælespiren bly
 med dine Moderarme.
 Du vakte Kraften i vor Aand
 og peged for vort Øje,
 imens du tog os blidt ved Haand,
 paa Maalet i det høje.

Og derfor bringer vi i Dag,
 til Tak for trofast Pleje,
 vort Dannebrog, det Korsets Flag,
 at skænke dig til Eje.
 Det vidne skal som Sandheds Tolk
 med sine Farver stærke,
 at Lykken venter Danmarks Folk
 kun under Korsets Mærke.

Og naar det vajer højt fra Stang
 og ses omkring saa vide,
 snart under Sol og Fuglesang
 og snart ved Vintertide,
 da hører du, vor Fostermo'er,
 en sagte Røst, der siger
 paa Hjertets Sprog, men uden Ord:
 »Hav Tak fra dine Piger!«

Bageste Række: J. Korsholm. Hvas. R. Kristensen. Lykkegaard. Filskov Thomsen. Larsen. A. C. Nielsen. G. Thomsen. H. J. Hansen.
 2. " : Bonde Nielsen. Ehlers Andersen. Rønn Christensen. A. R. Nielsen. Kjær. Madsen. Møller. J. Poulsen. P. V. Kristensen. Hjort. V. Poulsen.
 3. " : Thøgersen. Gjaldbæk Nielsen. E. Sørensen. Bro. E. Overgaard. E. Korsholm. K. M. Eriksen. E. Nielsen. A. Poulsen. S. J. Sørensen.

Dimittenderne 1926.

Kristian Ehlers Andersen. Født 28. Jan. i Todbøl, Kallerup Sogn paa Thy, Søn af Grd. Aage Chr. Andersen. Vk. i Ballerum i Sept. og Okt., derefter Vk. i Hassing pr. Hørdum.

† Valdemar Andreassen. Født 28. Maj 1903 i Fuglslev paa Djursland, Søn af Grd. Peter Andreassen.

† Viggo Johannes Christoffersen Bro. Født 24. Jan. 1901 i Fredericia. Søn af Skovfoged Chr. Christoffersen Bro, Fuglsang Skov. L. ved Raagelunde Børnehjem pr. Marslev.

Peter Rønn Christensen. Født 17. Aug. 1905 i Svenstrup, Hanherred. Søn af Landpost Søren Chr. Christensen.

Karen Margrethe Eriksen. Født 10. Sept. 1905 i Iller Skole, Grønbæk Sogn, Datter af Lærer J. Chr. Eriksen (01). Aarsvikar i Nees pr. Vemb.

Peder Gjaldbæk-Nielsen. Født 21. April 1900 i Borris ved Skjern. Søn af Grd. Enevold Nielsen, Gjaldbæk. V.-L. ved Borris Hovedskole.

Hans Jørgen Larsen Hansen. Født 2. Aug. 1905 i Frørup Sogn paa Fyn. Søn af Grd. Frederik Hansen, Slude. Aarsvikar i Rold paa Bred, Fyn.

† Vilhelm Michael Hjorth. Født 10. Jan. 1902 i Skagen. Søn af Fiskehandler Chr. Hjorth og Broder til Johs. Hjorth (12). Realeks. 1918.

Christen Sørensen Hvas. Født 1. Aug. 1899 paa Harboøre, Søn af Fisker J. S. Hvas. Fra 1. Jan. 1927. Lærer ved Sdr. Lyngvig Biskole paa Holmslands Klit.

Helga Laura Kirkegaard Jensen. Født 1. Marts 1906 i Nr. Nissum. Datter af Seminarielærer J. Kirkegaard. Vk. i Ramme. V. Li. i Vildbjerg.

Aage Kjær. Født 15. Nov. 1900 i Assing Sogn ved Herning. Søn af Grd. Chr. Kjær, Olling pr. Kibæk. Vk. i Albækhede ved Kibæk.

† **Ellen Korsholm.** Født 4. Nov. 1901 i Rindom ved Ringkjøbing. Datter af Snedker Jesper Korsholm. Vinterli. i Hemmet.

Johannes Korsholm. Født 9. Juni 1905 i Rindom. Søn af Snedker Jesper Korsholm. Vk. i Nr. Omme pr. Grønbjerg.

Peder Vraa Kristensen. Født 13. Juni 1904 i Vorbasse. Søn af Lærer Kr. Kristensen (00) Yllebjerg.

† **Rikardt Sigurd Kristensen.** Født 20. Febr. 1905 i Holstebro. Søn af fhv. Overpostbud Peder Kristensen. Vk. i Smidstrup, Nordsjælland. Fra 1. Jan. 1927 Vk. i København.

Karl Gotfred Larsen. Født 9. Jan. 1897 i Skærum, Vendsyssel. Søn af afd. Hmd. Chr. Larsen. L. ved Broager Realskole.

Karlo Lykkegaard. Født 13. Aug. 1905 i Vesterbølle, Søn af afd. Lærer Jens Kr. Lykkegaard (02). V. Li. i Nr. Vium.

Kristian Madsen. Født 22. Aug. 1904 i Agger paa Thy. Søn af afd. Fisker Søren M. Madsen og Broder til Th. Madsen (11). Aarsvikar i St. Andst pr. Andst.

Peter Møller. Født 14. Marts 1899 i Skagen. Søn

af Avlsbruger Søren Møller. Lærer ved Rønde Højskole.

Aage Rudolf Nielsen. Født 6. Maj 1902 i »Spejbjerg«, Aulum Sogn, Søn af Grd. Chr. Nielsen. Præliminærex. fra Tarm 1922. I Vinteren 1922-23 V.-L. ved Stadilø Skole. Fra 1. Nov. 1926 L. ved Ilderhede Friskole pr. Stakroge.

Aksel Birger Bonde Nielsen. Født 4. Aug. 1904 i Humlum. Søn af Lærer A. Nielsen (00). Kst. som 2.-L. i Handbjerg.

Alfred Christian Nielsen. Født 7. Sept. 1903 paa Fuur. Søn af Hmd. Jacob Nielsen. Sekretær i K. F. U. M.

Esther Agnete Nielsen. Født 5. Juli 1904 i Skibsbj ved Hjørring. Datter af Lærer Laurs Nielsen. Realex. 1921. Li. ved Børkop Realskole.

Anne Elisabeth Overgaard. Født 21. Nov. 1905 i Bording. Datter af Sognepræst J. Overgaard. Hemmeth. Aarsvikar i Oxbøl (ved Varde).

Anna Marie Poulsen. Født 27. Febr. 1904 i Poustrup, Vendsyssel. Datter af Arb. Frans Chr. Poulsen.

Johannes Poulsen. Født 10. Febr. 1903 i Floulev, Hvidbjerg Sogn paa Thyholm, Søn af Partc. Niels Poulsen og Broder til J. K. Poulsen (17). V.-L. i Hestbjerg Biskole, Idom Sogn ved Holstebro.

† **Viggo Poulsen.** Født 10. Maj 1904 i Selde i Salping. Søn af fhv. Gaardejer Jens Poulsen, nu Nr. Nissum. Vk. i København.

† **Johannes Rasmussen.** Født 12. April 1905 i Brøstrup, Sdr. Hygum Sogn, Sdrjl. Søn af Grd. Rudolf Rasmussen. L. ved Børkop Højskole.

Ejnar Christian Sørensen. Født 21. Okt. 1900 i Hjerm. Søn af Grd. Peder Sørensen. L. ved Struer Optagelseshjem.

Søren Jørgensen Sørensen. Født 6. Nov. 1901 i Lihme, Søn af Hmd. Jørg. Sørensen, nu Hjerm. V. L. i Hug pr. Ulfborg.

† **Gustav Kristian Lind Thomsen.** Født 12. Sept. 1905 i Tillerup Skole paa Mols. Søn af Lærer M. Thomsen (99), nu Fabjerg. Præliminærex. fra Ebeltoft 1923. L. ved Jagttagelseshjemmet »Solhjem« ved Haslev.

† **Kristen Nielsen Filskov Thomsen.** Født 13. Aug. 1897 i Sdr. Omme. Søn af afd. Skmg. Knud A. Thomsen.

Thøger Thise Thøgersen. Født 8. Maj 1896 paa Fuur. Søn af Grd. Niels Thøgersen. V. L. i Vejrup (ved Gjording).

Af Aarets Dagbog

Ansættelser.

04. Math. Christensen, Kantor v. Kristkirken i Kolding.
09. Risbjerg Thomsen, 1½L. i Kirke Saaby pr. Hvalsø.
11. M. P. Mikkelsen, L. i Grædstrup pr. Brædstrup.
— Kr. Larsen, Sognepræst i Vinding-Vind v. Holstebro.
12. A. Trudsø, L. i Gladsaxe v. København.
13. Chr. P. Heller, L. i Lægind paa Mors.
14. M. Iversen, L. i Tvenstrup v. Odder.
— Jul. Søe, Sagførerfuldmægtig i Thorshavn.
— N. Sørensen, 1½L. i Gaaskjær-Todsbøl, Sdj.
16. Jenny Dalgaard Jørgensen, Tml. i Roskilde.
17. Chr. Toftdahl Møller, L. i Esbjerg.
— C. Gunholm, 1½L. i Aller v. Christiansfeld.
— J. K. Poulsen, 1½L. i Egeslevmagle v. Skjelskør.
18. N. Bjerre Engsnap, Sognepræst i Tæbring-Outrup-Rakkeby paa Mors.
— H. S. Kreilgaard, Tml. i Aalborg.
19. Harbo Andersen, L. i Dagstrup pr. Mørke.
— P. Lybecker, 1½L. i Stiftsbjergby pr. Mørkøv.
— E. N. Munk, L. i Tanderup pr. Bonderup (Hanherred).
— Th. Frølund Nielsen, L. i Rødovre v. København.
22. K. P. Hansen, L. i Annerup pr. Støvring.
— N. L. Klitgaard, L. i Gudum pr. Vaarst (v. Aalborg).
23. Astrid Andersen, Li. i Grænge, Lolland.
— C. C. Hakansson, Tml. i Holstebro.
— J. Chr. Larsen, Tml. i Thisted.
— J. Kr. Laursen, L. i Vind v. Holstebro.
— Th. Nielsen, L. i Rosenby pr. Dronninglund.
— Kr. J. Vestergaard, L. i Sundby, Thy.
— M. Østergaard, 2½L. i Blenstrup pr. Skjærping.
24. A. A. Andersen, 2½L. i Horne v. Hjørring.
— J. J. Hansen, L. i Klim-Fjordholme, Hanherred.
— K. J. Have, 2½L. i Rønbjerg.
— Johs. B. Ettrup, 2½L. i Hørdum, Thy.
— P. Larsen, 2½L. i Skjoldborg, senere L. i Nørhus, Sdj.
— Margrethe Maae, Li. i Haunstrup v. Herning.
— Mariane Nielsen, Li. i Bredebro, Sdj.
— H. Nørgaard, 2½L. i Refsvindinge, Fyn.
— Emil Olsen, 2½L. i Malling.
— J. Sandegaard, 2½L. i Borris.
— M. N. Skadborg, 2½L. i Humlum.
— Kr. Sigaard, 2½L. i Mammen v. Bjerringbro.

25. Elna Christensen, Li. v. Graabrødre Markskole, Viborg.
 — Martin G. Jensen, 2:L. i Agtrup v. Kolding.
 — Thejlade Nielsen, 2: L. i Borbjerg v. Holstebro.
 — Th. Sølbeck, 2:L. i Højer.

Bryllupper.

07. Anthon Birch og Frk. Hagedorn (20. Maj).
 09. Basilius Jensen.
 15. H. C. Agger og Esther Michelsen (11. Juli).
 17. Martin Nielsen og Ester Tønner Jørgensen.
 — J. K. Poulsen og Else Christensen (4. Juni).
 — H. Vestergaard og Marie Jensen (27. Oktober).
 18. N. Bjerre Engsnap og Dorthea Refsgaard (6. Oktbr).
 19. A. Krogh og Nielsine Jepsen (8. August).
 21. Aage Ehrenreich og
 — Metha Laursen (22. Aug.)
 — E. Hoppe og Maren Christensen (1925).
 — Andr. Jørgensen og Marie Pinholt (25. Maj)
 — Korsgaard (1925).
 22. J. G. Graversen og Anna Precht (20. Maj).
 — Hyltedahl Rasmussen og Marie Søgaard (19. Nov.)
 — H. M. Steffensen og Amalie Staunbjerg (12. Okt.)
 23. P. Bach og Elise Jensen (1. Aug.)
 — A. A. Andersen og Edna Jensen (15. Okt.)
 — Andr. Koed og Ingeborg Larsen (25. Maj).
 — Tage Mortensen (30. Marts).
 24. Karl Have.
 — K. Moesgaard Kristensen og Thora Glistrup (25. Nov.)
 — Aksel Moeslund og Elna Sørensen (25. Maj).
 25. Elise Jensen (se 23).

Eksaminer.

10. Arendt Nielsen, Filosofikum.
 11. Kr. Larsen, teologisk Embedseksamen.
 12. P. Moustgaard, Hebraicum.
 — Chr. Winther, Filosofikum.
 14. J. Hansen, Tillægspr. i Engelsk.
 — Jul. Søe, juridisk Embedseksamen.
 16. E. P. A. Jensen, Sløjdlærereksamen.
 18. N. Bjerre Engsnap, teologisk Embedseksamen.

Aarskursus.

11. C. Gravesen.
 17. Søren Jensen.
 — Munk-Poulsen.
 — I. Svarrer.
 19. L. K. Jeppesen.
 21. P. C. K. Lindholt.
 22. Bech Carlsen.
 — Johs. Jensen.
 23. Harald Berg.
 — O. A. Mathiassen.

Navneskifte.

18. L. P. Jensen til Aspel.

Bøger.

02. A. C. Hoppe og S. M. Sørensen: Mod Jul.
 04. P. Degnbøl: Stort og smaat fra den lille Skole II.
 12. H. Buchhave: II Mellem.
 20. Frede Hansen: Gymnastik i Landsbyskolen.
 17. Edv. Eriksen og
 23. Johs. Eriksen har udgivet en Regnebog (sammen med
 J. Gr. Pinholt).

Andet.

98. Oluf L. Arndal, Leder af Aarhus Handelshøjskole.
 01. H. Jensen, Medlem af Danmarks Lærerforenings Hoved-
 bestyrelse.
 06. C. M. Julin, Folketingsmand for Vinderupkredsen.
 07. Arnold Hansen, Medhjælper hos Professor N. A. Larsen.
 21. W. Willesen, udrejst til Sudan.

Døde.

04. K. F. Frandsen (28. Sept.)
 06. Søndergaard Jacobsens Hustru, Kristine Johanne, f.
 Jensen (20. Maj).
-

1926